

Miksi keskitymme Tempaukseen?

Biblical Audio Commentary – Why Do We Focus on the Rapture?

Posted by Gary Ritter | August 15, 2025

Transkriptio:

Alati epätoivoisissa yrityksissäni herättää joitakin pre-Trib-Tempausta vastustavassa leirissä Tempauksen todellisuuteen ja pikaiseen täyttymykseen olen tässä jälleen puhumassa tästä aiheista kiistellyimmästä – ainakin kristikunnassa, jos ei maallisessa yhteiskunnassa. Parissa viimeisimmässä tätä aihetta käsittelevässä viestissäni: [The Argument for Greater Faith Among Pre-Trib Rapture Believers](#) ja jälleen [Everyone's Favorite Subject to Mock](#) (molemmat suomennettu) kävin useita ystävällisiä keskusteluja Rumble-sivun kommenttien kautta Daven kanssa, joka kiistää tämän raamatullisen opin todenperäisyyden. Käytin osaa hänen kommentistaan keskustelun lähtökohtana aiemmin ja käytän itseasiassa toista hänen huomautustaan aloittaakseni tänään.

Dave sanoi seuraavaa:

Raamattu ja Herramme ja Vapahtajamme antavat meille ohjeet, mitä meidän tulee tehdä ja miten meidän tulee käyttäytyä näinä viimeisinä päivinä. Jos voit löytää sellaisen ohjeen, joka kertoo meille, että meidän pitäisi jatkuvasti märehtiä tempausta, niin laita se vastaukseen. Minun mielestäni meitä Kristuksen ruumiina kehoitetaan näinä viimeisinä päivinä rakastamaan Jumalaa, lähimmäisiämme ja vihollisiamme. Ja toinen merkittävä ohje on suorittaa suuri lähetyskäsky levittämällä evankeliumia ja tekemällä opetuslapsia sekä toimimalla Ef. 6:10–20 ohjeiden

mukaisesti.

Tässä lausunnossa on kaksi osaa, joita haluan käsitellä, minkä tein osittain vastatessani hänelle Rumble-kommenteissa. Seuraavassa yhteenvetona hänen esiin tuomansa kysymykset:

1. Meillä ei ole Raamatussa mitään ohjeita siitä, että meidän pitäisi keskittyä tempaukseen.
2. Ensisijainen tavoitteemme näinä viimeisinä päivinä on noudattaa lähetyskäskyä ja levittää hyvää sanomaa Jeesuksesta Kristuksesta.

Vastaan näihin käänteisessä järjestyksessä. Eli ensiksi kohtaan 2:

2. Ensisijainen tavoitteemme näinä viimeisinä päivinä on noudattaa lähetyskäskyä ja levittää hyvää sanomaa Jeesuksesta Kristuksesta.

Olen täysin samaa mieltä siitä, että meitä kristittyjä käsketään täyttämään tämä Herramme antama tärkeä vastuu ja velvollisuus. Olen innoissani nähdessäni Daven mainitsevan, että me todellakin OLEMME viimeisissä päivissä. Juuri tämä tosiasia kiistetään monissa kristillisissä piireissä. Se, mitä se oikeastaan tarkoittaa, on jotakin aivan muuta niille meistä, jotka edes ajattelemme tällaisia asioita.

Olemmeko jo Ahdistuksessa? Kristillisissä piireissä on joitakin, jotka uskovat tähän vastoin sitä, miten Raamattu kuvailee meidän pääsevän siihen. Ovatko Ahdistuksen tapahtumat jotenkin symbolisia siihen nähden, mitä Ilmestyskirja kertoo yksityiskohtaisesti ja siten intensiteetiltään jonkinasteinen olankohautus? Vai ovatko ne sensijaan kirjaimellisia ja niin kauheita, kuin Johannes kuvailee apokalyptisessa näyssään?

Mielestäni tämä kysymys symbolinen vs. kirjaimellinen on ainakin yksi avaintekijöistä siinä, miten kristityt suhtautuvat ennen Ahdistusta tapahtuvaan Tempaukseen tai mihin tahansa sen jälkeiseen. Daven täytyy punnita taaksepäin ja kertoa minulle, mitä hän ajattelee, mutta uskon, että ne, jotka kieltävät Tempauksen ennen Ahdistusta, eivät näytä antavan paljon painoarvoa sille massiiviselle tuomiolle ja rangaistukselle, jonka Jumala tarkoittaa tuona aikana niille, jotka ovat hyljänneet Hänet, eli epäuskoisille, jotka ovat Hänen vihansa kohde. Jos tämä Ahdistuksen puoli jätetään huomiotta, koska se ei ole niin iso juttu, niin miksi kristityt eivät voisi kyyristyä odottamaan seitsemän vuotta senjälkeen, kun ovat keränneet aseita, ruokaa ja kultaa ylläpitääkseen kestäviä yhteisöjään? Tai

jos he eivät tee eroa kristittyjen koettelemusten ja ahdistusten välillä tässä elämässä ja sekoittavat ne niihin kauheisiin vitsauksiin, joita sataa alas Suuren Ahdistuksen aikana, niin silloin nuo seitsemän vuotta ovat samanlaiset kuin mikä tahansa muu ajanjakso senjälkeen, kun Jeesus vaelsi maan päällä. Kovia aikoja, mutta ei mikään iso juttu. Me selviämme siitä.

Tarkoitan, että kyseessä on ”kommunikaation epäonnistuminen”, kuten vankilanjohtaja sanoi elokuvassa [*Cool Hand Luke*](#). Näyttää siltä, että ennen Ahdistusta tapahtuvaan Tempaukseen uskovat ehkä lukevat Raamattua hyvin eri tavalla kuin sen kieltäjät. En tiedä, mitä voin tehdä asialle muuta kuin sen, mitä olen yrittänyt jo vuosia näiden kommentaarien kautta, eli selittää Raamattua ja käyttää logiikkaa ja niin paljon perusteluja kuin pystyn tuomaan pöytään osoittamaan, miksi Jumala armossaan ehdottomasti TAHTOO poistaa meidät tästä synnin liottamasta maailmasta, ennenkuin käyttää äärimmäistä vihaa jäljelle jääviä kohtaan.

Luulen, että ymmärtäessään, kuinka pahaa se tulee olemaan, monet meistä pystyvät käsittämään, miksi Jumalan on välttämätöntä temmaista meidät täältä pois. Olen aiemmin huomauttanut, että Jeesus sanoi, että vain harvat jäisivät maan päälle noiden seitsemän vuoden jälkeen. Se ei jätä paljon liikkumavaraa miljoonille nykyisille kristityille hengailta tuona aikana yhdessä miljoonien pelastuvien kanssa. Ai niin, älkäämme myöskään unohtako, että Raamattu sanoo nimenomaan, että monet, monet kristityt joutuvat kokemaan marttyyrikuoleman. Jotenkin minusta se ei kuulosta siltä, että ne kestävät erillisaalueet, joihin meidän kaikkien on tarkoitus kokoontua, olisivat kovin turvallisia. Raamattu ei sano missään, että meillä olisi joku Goosenin maa, joka olisi immuuni vitsauksille.

Asia on näin. Tiedämme, miten kamalia nuo päivät tulevat olemaan. Ottaen huomioon tämän, ajatus, että joku – perheenjäsen, ystävä tai tuntematon – jätetään kestäämään näitä julmuuksia, on meille kauhistuttava. Näin ollen väittäisin, että me pre-Trib-leirissä olemme kiihkeimpiä ja aktiivisimpia kristittyjä julistamaan evankeliumia, jotta kukaan ei todellakaan jäisi jäljelle. Kuinka innokkaasti muu seurakunta tekee tätä? Onko mitään kiireellisyyden tunnetta? Eikö juuri tämä tosiasia pala meissä ja kenties tekee meistä tehokkaampia ryhmänä julistamaan totuutta Jeesuksesta kuin useimmat muut uskovat?

Onko olemassa joitakin – kenties Daven kaltaisia – joilla on intohimo

levittää evankeliumia ja jotka eivät usko Tempaukseen ennen Ahdistusta? Tietysti. Yleisesti ottaen kuitenkin – vaikka minulla ei ole tilastoja (mistä edes saisimme sellaisia?) – ehdoton tuntemukseni on, että me, jotka uskomme Tempaukseen, olemme motivoituneempia ja aktiivisempia tavalla tai toisella. Joten me kyllä käyttäydymme näinä viimeisinä päivinä Jeesuksen ohjeiden mukaan.

Palatkaamme nyt Daven ensimmäiseen kohtaan:

1. Meillä ei ole Raamatussa mitään ohjeita siitä, että meidän pitäisi keskittyä tempaukseen.

Tämän vuoksi kopioin ja liitän tähän vastaukseni Rumble -kommenteissa:

Dave, arvioin tässä, mutta mielestäni yksi suurimmista ongelmista, joita sinulla on ennen Ahdistusta tapahtuvan Tempauksen kanssa on se, että luulet meidän siihen uskovien keskittyvän Tempaukseen sen itsensä VUOKSI. Ei, me keskitymme Tempaukseen KEINONA, jonka kautta me odotamme näkevämmme Jeesuksen ja olevamme Jeesuksen kanssa hyvin pian. Sitä voisi kai kutsua koodisanaksi tässä suhteessa. Tempaus on kulkuneuvo, joka kuljettaa meidät. Tempauksesta puhuminen on itseasiassa vain yksi tapa välittää se, mikä on todella Autuaallinen Toivomme. Olemme kyllästyneet tähän maailmaan ja haluamme mennä kotiin. Meillä ei ole tarvetta eikä halua pitkittää aikaamme tässä synnin kyllästävässä paikassa. Odottaessamme teemme kyllä työtä totellaksemme Herraa evankelioiden, rukoillen jne., mutta koska tämä kaikki päättyy pian, niin suurin toiveemme on täydellistä avioliittomme Kristuksen morsiamena. Kun puhumme Tempauksesta, tarkoitamme todella, että katseemme ovat kiinnitetyt Jeesukseen.

Mihin tahansa muuhun keskittyminen asettaa suksemme täysin ristiin sen kanssa, mitä Jeesus ja apostoli Paavali sanoivat: että meidän on valvottava ja odotettava innolla tuota suurta ja kunniakasta kotiinlähtöämme päivää. Koska tuleva viha on hyvin lähellä, olemme tietenkin entistäkin innokkaampia pakenemaan sitä - kyllä, pakenemaan! - ja Jumala toteuttaa sen puolestamme pretribulatiivisen Tempauksen kautta.

Sanotaanpa se toisin. Tämä maailma ei ole kotimme. Miksi haluaisimme pitkittää oleskeluamme täällä? Pitkällä matkalla se voi kyllä olla

jännittävää ja kaikkea sellaista, mutta eikö loppua kohden olekin se odotus ja helpotuksen tunne, että kohta pääsemme taas nukkumaan omassa sängyssämme?

Randy Alcorn ilmaisee asian kirjansa [Heaven](#) yhteydessä näin (s. 455):

“Ja jokainen, joka panee häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niinkuin hän on puhdas.” (1.Joh. 3:3).

Jos hääpäiväni on kalenterissa ja ajattelen henkilöä, jonka kanssa olen menossa naimisiin, minun ei pitäisi olla helppo viettää. Samoin kun mietiskelen taivasta, synty on hirvittävän vastenmielistä. Juuri silloin, kun mieleni harhailee pois taivaasta, synty tuntuu houkuttelevalta. Taivaan ajattelemisen johtaa väistämättä pyhyteen. Suuri synnin sietokykymme todistaa, ettemme ole valmistautuneet taivasta varten.

Eikö meidän pitäisi ottaa huomioon Jeesuksen neuvo Lk. 10:41–42?

Herra vastasi ja sanoi hänelle: "Martta, Martta, moninaisista sinä huolehdi ja hätäilet, mutta tarpeellisia on vähän, tahi yksi ainoa. Maria on valinnut hyvän osan, jota ei häneltä oteta pois."

Miksi meidän pitäisi olla huolissamme tulevasta Ahdistuksesta? Miksi meidän pitäisi kaivautua syvemmälle tähän niin väliaikaiseen maailmaan? On jotakin paljon parempaa ja Jeesus haluaa meidän pitävän katseemme siinä – eli tarkemmin: Hänessä. Samalla kun teemme tätä, osallistumme maailmaan aivan kuten Herra käski. Olemme siis uskollisia kaikin puolin: puhumme Hyvää Uutista ja odotamme Jeesuksen tulemusta. Se ei ole joko/tai-tilanne, vaan sekä/että. Me voimme itseasiassa kävellä ja pureskella purukumia yhtäaikaan.

Mielestäni tämä lainaus C.S. Lewis'ilta, johon lopetan, kuvaa hyvin tätä koko käsitettä:

Minun on pidettävä itsessäni elävänä kaipuu todelliseen kotimaahani, jota en löydä ennen kuolemaani; en saa koskaan antaa sen jäädä lumen alle tai kääntyä syrjään ja minun on tehtävä elämäni päätavoitteeksi pyrkiä tuohon toiseen maahan ja auttaa muita tekemään samoin.

Lisäisin Lewis'in toiveeseen tässä nimenomaisessa Raamatun historian

vaiheessa, että se ei ole vain kuolema, joka tuo meidät tuohon loistavaan paikkaan – tuohon toiseen maahan, josta hän puhuu. Kuten Paavali niin ihmeellisesti toteaa jakeessa:

...sitten meidät, jotka olemme elossa, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin; ja niin me saamme aina olla Herran kanssa. (1.Ts. 4:17)

Tämä on toivomme, rukouksemme ja varmuutemme Ahdistusta edeltävän Tempauksen kautta.

JAA TÄTÄ